

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 95/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou [REDAKOVANÉ], konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 220/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2015 doručená opätovná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 220/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka okrem iného v sťažnosti uviedla:

„Dňa 17. 7. 2013 som ja - sťažovateľka podala na Okresný súd v Žiline návrh o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 9P/220/2013.

Od podania predmetného návrhu už ubehol 1 rok a 7 mesiacov, pričom do dnešného dňa nebolo vo veci vytyčené pojednávanie. Posledný úkon, ktorý súd vo veci uskutočnil bol dňa 17.9.2013 a to: vydanie uznesenia o ustanovení kolízneho opatrovníka zo dňa 17. 9. 2013, žiadosť o prešetrenie pomerov zo dňa 17. 9. 2013 a žiadosti o zaslanie oznámenia o výške mzdy účastníkov konania zo dňa 17. 9. 2013. Od tohto dátumu je Okresný súd Žilina vo veci nečinný, a to aj napriek podanej sťažnosti predsedovi súdu, ktorú 18. decembra 2014 vyhodnotil ako dôvodnú.“

3. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P 220/2013 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov a aby jej priznal finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €, ako aj úhradu trov konania.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pre predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

7. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá ešte tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (II. ÚS 92/05).

8. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03).

9. K otázke posudzovanej dĺžky konania a jej primeranosti (resp. neprimeranosti) sa preto opakovane pripomína, že túto nemožno vyjadriť numericky a ani počtom nariadených

pojednávání. K porušení práva na primeranú dĺžku konania dochádza vtedy, ak konanie trvá neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v danom prípade boli zaznamenané prieťahy súdu. Inými slovami, k porušeniu označeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedochádzalo v konaní k prieťahom, a naopak, i keď v konaní k jednotlivým prieťahom došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na primeranú dĺžku konania, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné skončenie konania spravidla očakávať (porov. rozhodnutia ESLP vo veci Libanský a Králíček v. Česká republika); aj podľa § 114 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd si pojednávanie pripraví tak, aby bolo možné rozhodnúť o veci spravidla na jedinom pojednávaní.

10. Ústavný súd preto uzatvára, že doterajšia doba konania o rozvod manželstva, s ktorým je spojená aj úprava práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode, v trvaní 1 roka a 7 mesiacov nie je porušením ústavou zaručeného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, preto ústavný súd jej sťažnosť už druhýkrát odmietol, teraz podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (24. septembra 2014 pre neprípustnosť).

11. Uvedené súvislosti by mali byť pre advokáta sťažovateľky známe, a tak by nemal zbytočne zahlcovať ústavný súd neprejednatelnými podaniami, ktoré ústavnému súdu bránia venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú skutočnú pozornosť, a dokonca i jeho zásah. V tomto prípade ide preto o neprofesionálny výkon advokácie, a to či už pre neznalosť príslušných procesných predpisov alebo snahu advokáta o získanie odmeny od sťažovateľky bez ohľadu na to, či taký postup zákon (ne)umožňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015